

Niemand mag het weten

Kate Alice Marshall bij Boekerij:

Diep in het bos
Niemand mag het weten

Kate Alice Marshall

Niemand mag het weten

Drie zussen. Tweede moorden. Te veel geheimen.
Wie vertrouw jij?

Vertaald door David Orthel

ISBN 978-90-492-0392-4

ISBN 978-94-023-2384-9 (e-book)

ISBN 978-90-528-6736-6 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *No One Can Know*

Vertaling: David Orthel

Omslagontwerp: Erin Fitzsimmons, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Arcangel, Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Weesp

© 2023 Kate Alice Marshall

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek is voor mijn ouders.

Wat een tikje vreemd is, nu ik erbij stilsta.

Ze zijn echt heel erg lieve mensen, ik zweer het.

Niemand mag het weten

Emma

Toen

Ze kijkt naar het lichaam van haar moeder dat uitgestrekt in de gang ligt. Als ze haar hoofd omkeert, zal ze haar vader zien, in elkaar gezakt op een stoel bij de haard in zijn kantoor; een vingertop rust nog tegen de zijkant van zijn glas whisky. Het ijs is al helemaal gesmolten. Ze bekijkt haar handen om te zien of er bloed op zit. Ze zijn schoon.

Ze draait zich om naar haar zussen, die een eindje bij elkaar vandaan staan. Ze merkt details op: opdrogend bloed op de omgeslagen pijpen van de zachte, blauwe pyjamabroek, nat haar dat er in grove slierten bij hangt, hoe handen worden gewreven als om ze schoon te maken. Ze begint iets te zeggen, en hapert. Ze gaat met haar tong over haar lippen en begint opnieuw.

‘Dit gaan we doen,’ zegt ze, en wanneer ze zegt wat dan precies, gaan ze daar niet tegenin. Ze zeggen niets. Ze gehoorzamen gewoon.

Drieëntwintig minuten later pakt ze in de keuken de telefoon van het aanrecht en kiest het nummer. Wanneer de centralist het gesprek aanneemt, praat ze op vlakke toon.

‘Ik heet Emma Palmer. Onze ouders zijn dood. Er moet politie komen.’

Ze kijkt naar de klok op het fornuis. Het is 5.13 uur in de ochtend.

Ze hangt weer op. Samen lopen ze naar de veranda en wachten daar. Als de politieauto voor het huis tot stilstand komt, staan ze er nog. De lichten schieten over hun gezicht. Rood, blauw, rood, blauw. Haar droog. Hun gezicht een studie van verdoving en schrik. Ze hebben schone kleren aan – er zal geen bloed op worden gevonden, er zullen hoe dan ook geen bebloede kleren op het terrein worden gevonden. Geen van hen kijkt de anderen aan. Geen van hen zoekt troost of geruststelling, of wil die bieden. Ze vormen ieder op zich een eigen wereld.

Emma houdt wel honderd vragen voor zich en klemt haar kaken op elkaar tot het pijn doet. Ze vraagt niets. Zal nooit iets vragen.

Niet dat ze bang is voor de antwoorden.

Ze is bang dat ze die al kent.

‘Onze ouders zijn dood,’ zegt ze tegen niemand in het bijzonder.

Het zal nog heel lang de laatste waarheid zijn die ze hardop uitspreekt.

EMMA

Nu

De rand van de foto schraapte langs Emma's vinger terwijl ze in haar tas naar haar sleutels tastte. Het was maar een prulletje, gedrukt op glanzend papier dat plasticachtig aanvoelde. De afbeelding op de foto had meer weg van een B-merk gummibeertje dan van een baby. Ze had er niet om gevraagd, wilde de foto ook eigenlijk niet, maar had niet geweten hoe ze hem moest weigeren toen de arts hem haar in de hand drukte.

Ze besepte dat ze voor de deur stond, bewegingloos, met haar hand nog steeds in haar tas. Met een onderdrukte vloek stak ze haar vinger door de sleutelring. Ze draaide de sleutel om in het slot. Dat was al open – wat het niet hoorde te zijn, midden op de dag. De deur zwaaide open en Emma stond stokstijf in de deuropening. Ze haalde adem. Om te ruiken – dat wist ze en ze wilde het niet weten – of er bloed was vergoten; of er iets lag te rotten. Of alles opnieuw gebeurde.

En toen: 'Emma?'

Nathan kwam de keuken uit lopen met een blikje bier in zijn hand. Ze keek hem aan, keek naar het bier, haar hoofd nog steeds bij – *ongeveer negen weken onderweg* – de vrolijk steriele muren van de onderzoeksruimte. Bij de ultrasone transducer op haar platte buik.

'Wat doe jij nou thuis?' wist ze ten slotte uit te brengen.

Een uitdrukking die ze niet kon plaatsen schoot over zijn gezicht: schuld, verslagenheid, iets ertussenin. ‘Kom gewoon binnen,’ zei hij.

Ze deed de deur achter zich dicht. Zette haar tas op het tafeltje in de gang en nu zag ze Nathans schoenen naast het schoenenrek en zijn koffertje tegen de bank in de woonkamer staan. Hij hoorde haar te laten weten dat hij onverwacht thuis zou zijn. Ze moest altijd weten wat ze kon verwachten als ze de voordeur van haar eigen huis binnenging. Ze had hem nooit verteld waarom; hij nam aan dat het gewoon een van haar ongeruste grillen was.

Hij leunde nu tegen het kozijn van de keukendeur. Het blikje zweette in zijn hand. ‘We moeten het even ergens over hebben,’ zei hij.

Dat is mijn tekst, dacht ze.

Toch geen gewone dag vrij dus. Ze veegde haar handen af aan haar spijkerbroek. ‘Oké! Vertel,’ zei ze met een te schelle stem. Hij leek het niet op te merken. Gewoonlijk had hij andere mensen niet snel door. Dat was iets wat haar aan hem beviel. Zijzelf was zich er altijd scherp van bewust hoe anderen haar waarnamen – zo bewust dat het in wezen onmogelijk was om alles precies goed te doen. Je was te emotioneel of niet emotioneel genoeg. Je voerde een toneelstukje op, gedroeg je niet zoals verwacht, of zo precies in overeenstemming met de verwachtingen dat het wel ingestudeerd moest zijn.

Nathan nam de dingen zoals ze waren. Ze hoefde niet in elk gesprek proberen te achterhalen wat hij écht van haar dacht.

‘Misschien moest jij er ook maar eentje nemen,’ zei Nathan met een verwrongen lachje, en hij reikte haar het bier aan. Emma’s maag draaide zich om.

Ik moet niet drinken.

Ik heb een borrel nodig.

Weer te lang gewacht. Verstijfd. Hij liet zijn arm zakken en zuchtte diep. ‘Ik ben mijn baan kwijt,’ zei hij, en hij haalde met een rukje zijn schouders op bij ‘kwijt’.

Ze keek hem met knipperende ogen aan, niet zeker wat de passen-

de gelaatsuitdrukking was om dit nieuws mee in ontvangst te nemen. Hoe moest je tegelijkertijd medeleven overbrengen en *we zitten verdomme diep in de shit?*

‘De timing kon natuurlijk niet slechter,’ zei hij.

‘Nathan, ons bod is net geaccepteerd,’ zei Emma met trillende stem. ‘We hebben zelfs handgeld betaald.’ Dat hadden ze, ja. Tienduizend dollar. Er waren meer biedingen en hun makelaar had gezegd dat ze daarmee sterker stonden.

‘Dat weet ik, ja,’ zei hij, een tikje kortaf nu.

Emma legde haar handen tegen haar wangen. Die waren warm, haar handen waren koud. Op haar buik voelde ze de resten van de gelzitten, nagenoeg opgedroogd, maar nog plakkerig onder haar broekband.

Ze liep langs hem heen, raakte zijn schouder met de hare, en liep door de keuken naar het aanrecht. Ze legde haar handen op het formica blad en staarde naar de vetvlek die er al zat toen ze er drie jaar geleden introkken.

Ze rechtte haar rug. ‘Heb je Justin al gebeld?’ vroeg ze. Justin was de man die hun hypotheekzaken regelde, de man die had voorgesteld dat Nathan beter in zijn eentje een hypotheekaanvraag kon doen, gezien Emma’s onregelmatige arbeidsverleden en krappe inkomen. Emma had instemmend geknikt toen hij voorstelde de openstaande medische rekeningen, creditcardschulden en de op afbetaling gekochte auto op haar naam te zetten, zodat Nathan het maximum zou kunnen lenen, dus nu stond ze dik in het rood – op papier dan, hè, alleen op papier, ze waren een team – terwijl Nathan zich een weg glimlachte naar een huis van een half miljoen op krediet. ‘Dat aanbod. Er zijn toch – hoe noem je dat – onvoorziene gebeurtenissen? We krijgen ons geld toch terug als de bezichtiging niet doorgaat, zeg maar. Is er geen...’

‘Ik ben ontslagen voordat we het aanbod deden,’ zei hij. Ze schrok, haar mond viel open. Hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Ik had een andere baan in het vooruitzicht. Dat huis was perfect, ik zou deze week

beginnen en het zou voor de hypotheek niets uitmaken, ze betaalden me zelfs méér, echt super, en toen...’

‘Geen werk,’ zei Emma, bijna fluisterend door het brok in haar keel. ‘Nathan, waarom heb je dat niet gezegd?’

‘Omdat het geregeld was!’ zei hij. ‘Als ik iets had gezegd, was die hypotheek misschien niet doorgegaan. Het was beter om die nieuwe baan geregeld te hebben. En toen, op het laatste moment, ging de financiering van het project niet door. De functie kwam te vervallen.’

Achter haar borstbeen balde zich een hete vuist van walging. De laatste dagen had ze zich een beetje misselijk gevoeld. Niet heel erg. Niet genoeg om het op te merken, om je iets af te vragen terwijl er op huizen gejaagd moest worden en ze zich in duizend bochten hadden moeten wringen om biedingen te doen en voorlopig te worden geaccepteerd. Niet zolang ze op de minuut af ongesteld werd (doorbraakbloeding noemden ze dat, kwam vaker voor) en alleen de oorzaak zocht van die plotselinge, overweldigende vermoeidheid.

Het huis had vanaf het begin een vergissing geleken. Toen ze de brief hadden gekregen waarin hun werd meegedeeld dat hun duplexwoning te koop werd aangeboden en ze zestig dagen de tijd hadden om leeg op te leveren, had zij meteen een ander appartement willen gaan zoeken. Maar Nathan had erop gewezen dat dit wel eens een prima moment kon zijn om te kopen, als je de huidige huurmarkt, en het gegeven dat hij na een tienjarige lappendeken van contracten en opgegeven projecten eindelijk een vaste baan had, in aanmerking nam.

Bij het idee alleen al was ze van kleur verschoten. Haar eigen werk, dat hen eerder boven water had gehouden, was na het ongeluk als een pudding in elkaar gezakt terwijl ze wekenlang moest revalideren. En wat ervan over was, vervloog toen haar grootste klanten onderuitgingen en andere de buikriem aanhaalden. Nieuwe websites hadden geen prioriteit als je probeerde het hoofd boven water te houden. Maar uiteindelijk had Nathan een vaste baan gevonden. Een baan die goed betaalde – goed genoeg om (meestal, bijna) hun bergje van credit-

cardschulden, Nathans studieschuld en de doktersrekeningen in verband met het ongeluk af te betalen.

‘Omdat ik technisch gezien loog over mijn baan, kunnen we ons handgeld niet terugkrijgen,’ zei Nathan. ‘En met de goedkeuring voor de hypotheek zaten we al op het randje. Justin denkt niet dat hij de zaak nog voor elkaar kan krijgen, zelfs al zou ik morgen als door een wonder een nieuwe baan hebben.’ Hij liet zich op een stoel bij de keukentafel vallen.

Snel liep ze bij zichzelf de mogelijkheden langs. De deadline zou op zich al aan de krappe kant zijn. Een ander huurhuis zoeken was geen optie. Nathan had geen baan en hun geld was in het zwarte gat van hun aanbod verdwenen – een te hoog bod, maar het was het *volledig waard geweest als je stilstaat bij ons leven daar, onze toekomst*.

Hij keek haar aan alsof hij wachtte tot zij zei wat hij moest doen. Omdat ze altijd wist wat er gedaan moest worden. Zij had altijd een plan klaar.

‘Ik ben zwanger,’ zei Emma. Haar vingers krulden zich om de rand van het aanrecht. Haar blik rustte op de goedkope vinyltegels. Moesten dat rozen voorstellen, daar op de hoeken? Het leken meer schimmelplekken.

‘Wát zeg je?’

Haar blik schoot omhoog. Hij keek haar strak aan, met halfopen mond, zijn haar hing jongensachtig voor zijn ene oog. Donker haar, blauwe ogen, een littekentje op zijn kin waar ze graag haar duim naast zette voor ze hem kustte. Ze hadden elkaar ontmoet bij de coffeeshop in de tijd dat ze zich zelfs geen internet kon veroorloven; vandaar dat ze zich verstopte in een hoekje, buiten het zicht van de geïrriteerde barista's, zwarte koffie en alléén zwarte koffie bestelde, uur na uur, en werkte. Hij had aan het tafeltje naast haar gezeten. Toen hij een keer een chocoladecroissant voor haar kocht, probeerde ze die af te slaan, maar hij zei dat het voor zijn eigen genoeg was omdat haar rommelende maag hem afleidde.

Ze nam de croissant dus aan. En de latte die erop volgde. Het duur-

de nog een week voor hij haar mee uit vroeg naar een middelmatige film en een goede Italiaan, en haar als een gentleman goedenacht kuste op de drempel van haar huis; maar zij liet haar hand door zijn haar gaan, trok hem hongerig tegen zich aan en mee in haar appartementje, waar ze hem in het donker uitkleedde.

Hij zei tegen anderen dat hij om het gebak en de koffie verliefd op haar was geworden, maar als ze samen waren, bekende hij dat het die nacht was geweest, haar tanden in zijn nek, haar zekerheid, de scherpe kantjes die ze zo goed verborgen had weten te houden.

Zij vertelde hem dat ze verliefd op hem was geworden om de smaak van boter op haar lippen, de volgende morgen, maar dat was maar een verhaaltje. Ze had geen idee wanneer ze verliefd op hem was geworden. Maar mensen hadden verhalen nodig om zin te geven aan de dingen en zij had geleerd hun te geven wat ze nodig hadden.

Nu zag hij wit in zijn gezicht en perste hij zijn lippen op elkaar. Dat gezicht, dat niets verborgen kon houden, slaagde er niet in zijn verdriet te verbergen. 'Je was toch aan de pil?'

'Tja, zo gaat het soms,' zei Emma hulpeloos. Af en toe had ze er een gemist toen ze ziek was, verstrooid, op reis. Allesbehalve consequent correct. 'En jij wilde kinderen.' Daar was dat huis met die extra slaapkamers nou juist voor bedoeld.

'Ja. Natuurlijk wil ik dat. Alleen is nu...' Hij slikte. 'Als ik geen werk kan vinden... Over een paar weken hebben we niet eens een huis. Het kán gewoon niet.'

'Hoe bedoel je?'

Nathan wilde graag kinderen en zij had gezegd: oké, maar niet nu meteen, omdat ze zelf degene wilde zijn die dat kon willen. Maar nu lag er een grauwsluier over zijn gezicht. Hij keek voor zich naar het tafelblad. 'Dit is niet het goede moment. Misschien komt het nog goed. Maar als het nou niet goed komt? En ik zou niet willen wachten, want dan... als je al zover zou zijn...'

Emma legde haar hand op haar buik – plat, vanbuiten niets te zien – en beseftte dat ze al een besluit genomen had.

‘Ik ga het houden.’

Hij fronste licht, alsof het hem verwarde. Soms, dacht ze, onderschatte ze hoe goed hij haar kende. Hij zei: we willen kinderen, maar misschien wist hij dat hij zelf kinderen wilde en zij zei: oké. ‘We zijn tienduizend dollar armer en dat was álles wat we hadden. De aanbetaling zouden we ook hebben moeten lenen. Ik ben werkloos. Eind van de maand staan we op straat. Hoe moeten wij een kind grootbrengen?’

‘Ik weet het ook niet.’ De hand op haar buik balde zich tot een vuist.

Hij leunde naar achteren op zijn stoel en er kwam een beschouwende uitdrukking op zijn gezicht. ‘En het huis van je ouders?’ vroeg hij, en er lag een vreemde ondertoon in zijn stem – alsof hij al die tijd had gewacht tot hij het eindelijk ter sprake kon brengen.

‘Wat is daarmee?’ vroeg Emma, meteen alert. Haar maag kromp samen van iets wat angst leek te zijn.

‘Tja, het is van ons, toch?’ vroeg hij, en hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Technisch gezien is er niets van “ons”. Het is van de trust. En je weet dat ik niets met dat huis kan doen zonder dat Daphne en Juliette het er allebei mee eens zijn.’ Vreemde namen waren het, uit haar mond. ‘Op eigen houtje kunnen we er geen hypotheek op nemen of het verkopen of iets wat erop lijkt.’

Zoals de trust was opgezet, was het hun niet toegestaan iets met het huis te doen voor Daphne eenentwintig werd. En toen het zover was had geen van hen de anderen in jaren gesproken. Het was makkelijker elkaar gewoon te negeren, en het huis te negeren, en de verschrikkingen die het in zich borg.

‘Ik zeg ook niet dat het verkocht moet worden. In elk geval niet nu meteen. Maar er staat ons niets in de weg om er te gaan wonen,’ zei Nathan. Hij zag er opgewonden uit. Daar had je de perfecte oplossing voor al hun problemen. Emma’s hart ging tekeer als dat van een konijn. Nathan stond op. Kwam naar haar toe en legde zijn handen op haar armen.

‘Het kan niet,’ zei ze. Het leek alsof ze de woorden door een muur moest duwen. Ze dacht nooit aan dat huis als aan de plek waar ze was opgegroeid. Het was alleen maar het huis waar haar ouders waren gestorven.

‘Het is precies de goede oplossing. We gaan in het huis van je ouders wonen. We knappen het op, overleggen met je zussen over de verkoop en dan kunnen we later ons eigen huis kopen. Het is toch te gek dat jullie het gewoon leeg laten staan?’

‘Ik kan daar niet naar terug,’ zei Emma en ze schudde haar hoofd. Nee, niet naar dat huis. Niet naar Arden Hills.

Hij maakte een gefrustreerd geluid. ‘Waarom niet? Kom op, Emma. Dit is niet rationeel. We hebben een plek nodig om te wonen. Jij hebt een huis. Zo ingewikkeld is het toch niet.’ Hij trok haar tegen zich aan, haar gezicht drukte tegen zijn borst. Ze deed haar ogen dicht en rook zijn bekende geur. ‘Als jij dat kind wilt houden, moeten we het zo aanpakken. We gaan daar wonen. We komen er wel uit.’

Een knoopje van zijn overhemd drukte in haar wang. Ze liet hem haar vasthouden en zei niets.

Onderhuids schoten de geheimen heen en weer, klaar om op te bloeien.

Emma had nooit tegen Nathan gelogen over haar verleden.

Niet echt.

Ze had hem verteld dat ze twee zussen had, een oudere en een jongere, dat ze elkaar al jaren niet hadden gesproken, dat ze uit elkaar waren gedreven na de dood van hun ouders, toen zij zestien was. Dat ze het huis hadden geërfd – met vier slaapkamers, drie badkamers en ruim achtduizend vierkante meter grond eromheen.

Dat Juliette, die al achttien was bij de dood van hun ouders, naar de universiteit was gegaan en was weggebleven. Dat Emma en Daphne in pleeggezinnen waren gedaan – uit elkaar gehaald en uitgebraakt.

Hij had haar gevraagd hoe haar ouders waren gestorven. Natuurlijk had hij dat gevraagd. Tactvol, vergezeld door een kus op haar

schouder en een hand op haar heup, want alleen dan praatte ze over vroeger – naakt in het donker, zodat ze overal kon kijken behalve in zijn ogen.

Ze had niet gelogen.

Ze had hem in haar plaats laten liegen.

‘Was het door een ongeluk?’ had hij gevraagd.

‘Ze hebben hem nooit gevonden,’ had ze gezegd, en ze had hem laten denken dat dat het antwoord op zijn vraag was – het geluid van piepende banden en het beeld van kronkelige wegen dat ze bij hem had opgeroepen.

Nu de zon was ondergegaan en ze naar bed waren gegaan, richtte ze haar blik strak op het schuin door de luiken piepende licht.

‘Mijn ouders zijn niet omgekomen bij een ongeluk,’ zei ze. Ze voelde dat hij anders ging liggen en hoe zijn aandacht op haar woog. ‘Ze zijn vermoord.’

‘Zijn je ouders vermoord?’ vroeg Nathan – pijn en beschuldiging en verbijstering vlochten zich in zijn stem dooreen. Ze kon elke streng onderscheiden. Ze draaide zich naar hem om en keek hem aan, eindelijk, maar de schaduwen beroofden haar van de details van zijn uitdrukking.

In de veilige duisternis vertelde ze het hem. Hoe ze daar in dat huis waren omgekomen. Doodgeschoten. Een kogel door het hoofd, een kogel door het hart. Een ontbrekend wapen.

‘Waarom heb je me dat niet eerder verteld?’ vroeg hij.

‘Ik wilde niet dat dat was wat je van me zou weten,’ zei ze. ‘En ik wilde er niet aan denken.’

Hij zei niets. Ze voelde iets tussen hen, een herijking. Zijn fout, afgemeten aan haar geheim.

‘Je moet het weten,’ zei ze. Ze ging met haar vingertoppen over zijn wang en bad in stilte zoals ze al zo vaak had gedaan – een gebed van een enkel woord: blijf, blijf, blijf. ‘Als we teruggaan, zullen ze dingen tegen je zeggen.’

‘Wat voor dingen?’

‘Ze zullen je zeggen dat ik het heb gedaan,’ fluisterde ze.

Weer zei hij niets, heel lang. Toen hij weer verder praatte, was het toonloos. ‘En?’

‘Nee. Ik heb het niet gedaan,’ zei Emma. Ze vroeg zich af of hij dat zou geloven. Ze vroeg zich af of wie dan ook haar ooit had geloofd.

Hij rolde zich om, half boven op haar, haar benen klem onder de zijne. ‘Het komt goed,’ zei hij. ‘We redden het wel.’

Zijn tong gleed naar binnen tussen haar tanden en ze vroeg zich af of hij de geheimen proefde die daar rustten.

Dezelfde geheimen die schuilgingen achter de muren van het huis dat hen onontkoombaar terug naar binnen trok.

EMMA

Nu

A rden Hills zag eruit als een dode boom in een bos. Maar zelfs al stond het te rotten, toch was er nieuw leven opgeschoten dat teerde op de verrotting. Makelaars en New Yorkers namen de plaats van kevers en zwammen in, meer niet, en over een paar jaar zou er van de stad waarin Emma was opgegroeid niets meer over zijn dan een grote hoop vruchtbare klei onder de nieuwe begroeiing.

Buiten de stad was het land bezaaid met hobbyboerderijtjes; hun kippenhokken waren versierd met quasi-verweerde bordjes: ALLEEN DAMES of HET HENNENHUIS; sommige hadden luiken en plantenbakjes voor het raam.

‘Wij zouden ook wel kippen kunnen houden,’ zei Nathan. Emma schrok. De hele rit was in stilte verlopen, een stilte zo dun als het velletje op een bekertje melk dat op het aanrecht is blijven staan en nog steeds gaaf is.

‘Wil je echt kippen?’ vroeg ze, en ze probeerde zich Nathan voor te stellen terwijl hij voer strooide voor een kwartet klokkende hennen.

Hij knikte peinzend en tikte met zijn duimen op het stuur. ‘Je zei toch dat er een tuin omheen was?’

‘Een krappe hectare, vooral erachter,’ zei ze afwezig.

‘We kunnen kippen nemen en een moestuin aanleggen. Verdom-

me zeg, misschien zelfs geiten!’ zei hij. Emma wees hem er maar niet op dat hij momenteel zelfs geen laarzen had. En dat die ene uitgave waarover hij niet wilde onderhandelen toen ze hun maisonnette betrokken, het inhuren van een tuinarchitect betrof voor het postzegeltje dat ze hun tuin mochten noemen.

Ze wees er niet op dat dit verondersteld werd tijdelijk te zijn.

‘Lekker, verse eitjes,’ zei ze in plaats daarvan.

Hij grijnsde breed en haar hart bonsde één keer extra hard. Het zou goed komen. Niet dan? Hij was niet meer boos. Hij had het over kippen.

‘Weet je wel wat je je op de hals haalt als je teruggaat?’ had Christopher Best gevraagd. Ze had hem drie dagen geleden gebeld, midden onder het inpakken. Het was jaren geleden dat ze elkaar hadden gezien, maar ze belde nog steeds, af en toe. Eigenlijk een beetje zielig dat haar advocaat nog het meest in de buurt kwam van familie.

‘De mensen in Arden vergeten nooit iets,’ had hij gezegd. Maar misschien zat hij ernaast.

Een paar kilometer van het huis vandaan vroeg Emma Nathan even te stoppen bij het tankstation en de buurtsuper langs de weg. Ze moesten nog iets te eten halen en ze wist niet of er nog simpele dingen als toiletpapier in het huis waren.

Ze stapten uit en rekten hun ledematen uit, die tijdens de rit waren begonnen te verkalken. Nathan legde zijn handen op zijn hoofd en trok zijn rug hol. Zijn overhemd kroop omhoog en onthulde een kroezige onderbuik, mager maar vlak. Emma stond aan de andere kant van de auto naar hem te kijken en verviel onbedoeld in een spelletje dat ze vaker speelde: je voorstellen dat je je man voor het eerst ziet, als een vreemde. Wat zou ze vinden van die ongeschoren kin en zijn ongewoon lange en elegante vingers? Als ze elkaar opnieuw zouden tegenkomen, zouden ze dan ooit een tweede gesprek aangaan?

Ze draaide het spelletje om en stelde zich voor wat hij zou zien. Een vrouw van dertig met kastanjebruin haar in een laaghangende paardenstaart. Een huid die makkelijk bruin werd en waar elke zomer een

baaierd van sproeten op verscheen. Een kledingkast vol spijkerbroeken, t-shirts, en vormloze sweaters om er in koudere jaargetijden overheen aan te trekken. Ze beschouwde zichzelf altijd als onopvallend, reden waarom het haar zo had verbaasd dat Nathan in het begin zo dringend en onophoudelijk belangstelling had getoond. Ze praatte zacht, soms fluisterend en zelfs bijna krachteloos. Ze had zich er altijd prettiger bij gevoeld om haar cliënten via het anonieme internet te woord te staan. Ze was niet goed in een-op-eengesprekken.

‘Je krijgt niet makkelijk hoogte van jou,’ had Nathan haar na twee maanden een keer gezegd. Ze had graag gewild dat hij haar zou zeggen dat hem dat gelukt was. Dan kon hij haar uitleggen wie ze was. Wat voor iemand ze was.

‘Een dubbeltje?’ zei hij.

‘Gewoon, ik sta naar je te kijken,’ zei ze, en hij glimlachte, geveild door de aandacht. Ze kwam naar hem toe en hief haar hoofd om hem te kussen, en daarna liepen ze naar de winkel, hun handen in tedere verstrengeling, alsof ze allebei bang waren dat de ander zich zou losmaken.

Eenmaal in de winkel dwaalde Nathan naar de schappen met bakers met opschrift. Emma pakte een mandje bij de deur en liep naar de voedingsmiddelen. Met een rommelende maag begon ze te winkelen als een kieskeurige peuter: zoete crackers, pindakaas, een zakje cashewnoten, een brood, frambozenjam, cornflakes. Haar blik viel op een kuip met gesuikerde gember en ze schepte een zakje vol omdat ze zich vaag herinnerde dat die zou helpen tegen de misselijkheid die met een rampzalige hevigheid was opgekomen. Alsof de verloren tijd moest worden goedge maakt. Ze had al dagen haar eten niet binnen kunnen houden.

Ze legde ook een paar diepvriesmaaltijden, wegwerpbordjes en dito bestek in haar mandje. Ten slotte pakte ze ook nog een fles witte wijn. Geen champagne; dit was toch niet het inwijdingsfeestje dat ze van plan waren geweest. Maar toch gaf het geen goed gevoel om helemaal niets bij de hand te hebben om mee te proosten, ook al kon ze

niet meer dan een slokje verdragen. Nathan stond al te wachten bij de kassa met een pak toiletpapier alsof hij een prijs had gewonnen.

Terwijl de vrouw achter de kassa de boodschappen scande, stond Nathan met haar te kletsen – zijn gewone vriendschappelijke geleuter. Hij praatte graag met andere mensen: ergens in de rij, in de bus, naast hem in de bioscoop. Mensen stelden zich voor hem open. Vertelden hem over zieke grootouders en lege bankrekeningen en hun angst voor kanker nog voor hij zelf zijn naam had genoemd. Hij was prettig gezelschap. Niemand stond er zelfs maar bij stil een woordje met Emma te wisselen, ook al stond ze pal naast hem.

‘Legitimatie?’ vroeg de caissière opgewekt, haar wangen rond van het glimlachen, aan Nathan. Emma gaf die van haar. De vrouw wierp er een snelle blik op, weer omhoog, weer naar beneden, en de glimlach werd een frons. ‘Emma Palmer?’ zei ze hardop met een iets te hoge stem.

‘Dank u. Mag ik hem weer terug?’ vroeg Emma. Ze probeerde op vlakke toon te praten, maar ze haperde. Niet dat. Niet wéér. Het was nu echt lang genoeg geleden.

De caissière schokschouderde en duwde Emma het pasje in de hand. Zonder haar verder nog aan te kijken scande ze de overige boodschappen. Zodra die waren ingepakt, graaide Emma ze mee. Nathan reikte al hulpvaardig naar de zak, maar ze negeerde hem en liep snel naar de uitgang. Ze vertraagde pas toen ze bij de auto aankwam, waar ze de zak op de achterbank dumpte. Toen bleef ze even staan, met een hand op het door de zon heet gestookte dak. Aan de rand van haar blikveld zag ze haar krullen dansen in een licht briesje.

Ze haalde diep adem en besepte toen pas dat Nathan haar vroeg of het wel goed met haar ging.

‘O, ja.’ Het grind knerpte onder haar schoenen. De stank van benzine uit de nabije pompen bezorgde haar kramp in haar buik.

‘Ze weet wie je bent,’ merkte Nathan vlak op.

‘Daar leek het wel op.’

‘Gaat dat nog vaak gebeuren?’